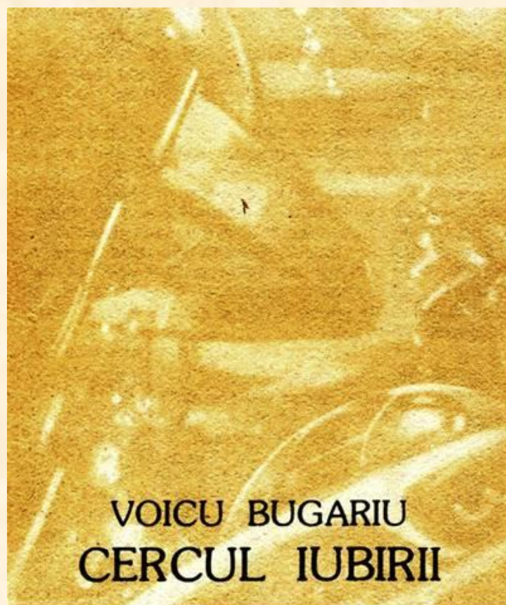
CERCUL IUBIRII

VOICU BUGARIU

Mă aflu într-o încăpere goală. Singurul mobilier este un enorm fotoliu în care conducătorul clinicii mă invită să mă aşez. Mă scufund absentă în moliciunea lui. Peretele la care privesc are o parte metalică prevăzută cu dispozitive similare celor ale unei maşini de calcul. Cel ce m-a însoţit s-a retras discret şi mă pomenesc singură, faţă în faţă cu acea maşină ce începe să dea semne de funcţionare. O lumină rece se aprinde şi fasciculul ei îngust mi se plimbă fulgerător pe faţă şi pe trup. Apoi fasciculul dispare. Porneşte un zumzet abia auzit şi o voce metalică îmi pronunţă numele în şoaptă.

— Aama! Aama! Aam...

Glasul maşinii se pierde într-un şuierat. Mă cuprinde o groază animalică. Mă reped la uşă, stăpînindu-mi un ţipăt de oroare şi ies fugind pe coridor. Ajung repede la ieşire. Lumea indiferentă a străzii mă trezeşte ca dintr-o transă. Şoapta maşinii, geamătul ei, cum îmi vine deodată în minte să-l numesc, capăta o ciudată forţă de atracţie asupra mea. Reintru în clinică şi încet, din ce în ce mai încet, mă întorc în camera din care fugisem. Maşina e moartă. Mă aşez în fotoliu şi lucrurile se repetă. Fasciculul rece mă parcurge fulgerător, se stinge, iar maşina mă cheamă din nou cu o voce în care predomină tonurile joase:

— Aama!

— Da, sînt Aama, îi răspund cuprinsă de emoţie, bîlbîindu-mă. De ce mă strigi? De ce m-au adus aici? Ştii ceva despre Seratni? Ce legătură ai cu

el?

— Aama! Aama!

Glasul maşinii abia se mai distinge. Pare că vine din mari depărtări. Am o clipă impresia că ceva cunoscut, foarte cunoscut, cunoscut dintotdeauna se află în preajma mea. Maşina continuă să mă strige în şoaptă, rar, metalic. Ce se petrece cu mine? Trăiesc o halucinaţie? Mă ridic de pe fotoliu cu ochii închişi şi încet, cuprinsă de vraja vocii, fac cîţiva paşi spre locul de unde răsună numele meu. Ating metalul rece. Tresar.

Maşina a tăcut. Mă întorc în fotoliu clătinîndu-mă, pipăind aerul ca o oarbă. E ceva de vis în toată întîmplarea aceasta. Simt oroare şi duioşie. Îmi vine să fug ţipînd şi în acelaşi timp să mîngîi maşina din care porneşte acea voce răscolitoare. Să fie o înregistrare imperfectă a vocii lui Seratni? De ce atunci acest timbru care mă înspăimîntă şi mă cheamă? Seratni e un echilibrat. El n-ar fi putut înregistra un asemenea mesaj decît poate în preajma morţii. Şi de ce nici un alt cuvînt? Seratni doar s-a întors acum două luni din expediţie. E drept, nu m-au lăsat să-l văd („Trebuie ferit pînă şi de cea mai mică emoţie. Or tu, Aama, i-ai provoca una mare”), dar m-au asigurat că e viu şi se află în afară de orice primejdie. Era ceva ciudat în privirile celor cu care am vorbit, o anume milă, bine mascată, faţă de mine, dar această nuanţă mi s-a părut deplasată. E imposibil să mă mintă în privinţa lui Seratni. El nu e în primejdie.

Un vuiet surd însufleţeşte treptat difuzorul maşinii. Mă pregătesc să mă aud strigată din nou de vocea tulburătoare. M-am liniştit. M-a cuprins ceva asemănător sentimentului fatalităţii antice. E o moleşeală a minţii şi a simţurile în care cobor din ce în ce mai adînc, o indiferenţă absurdă faţă de tot şi, în primul rînd, faţă de mine. Sînt parcă pe punctul de a adormi, cînd maşina vorbeşte din nou. Ceva s-a schimbat în modul în care îmi articulează numele. Vocea este acum perfect metalică, nu-şi mai modifică volumul, e egală şi liniştită. E poruncitoare, mă domină. Apatia îmi dispare fulgerător sub imperiul voinţei ce răzbate din acel glas ce-mi porunceşte să-l ascult:

— Aama! Aama! Ascultă-mă!

— Te ascult, îi răspund sacadat, imitîndu-i fără voie felul de a pronunţa cuvintele.

— Îţi voi vorbi despre soţul tău, Aama. Despre Seratni.

Tac, privind hipnotizată locul de unde mi se pare că vin vorbele pe care

le aştept de atîta timp. Podeaua şi pereţii încep să se clatine ritmic, ca puntea unui vapor. Ochiul rece al maşinii clipeşte scurt, şi fasciculul de lumină mă cercetează, oprindu-mi-se mai insistent în ochi. Este o lumină neutră. Nu mă oboseşte. Îi privesc fix sursa. Începe încet, pe nesimţite, să-şi schimbe culoarea, devine verzuie, apoi violacee. Pînă la urmă devine intens purpurie. Se stinge brusc. Se aude scurt vuietul ce prevesteşte vocea, şi glasul acela ce-mi trezea groază şi duioşie începe să-mi povestească despre Seratni.

— Călătoria a fost bună în primii doi ani. Nimic deosebit nu s-a întîmplat. Un singur lucru l-a mirat pe Seratni şi anume faptul că în prima săptămînă de la start n-ai venit în nici o seară la Centrul legăturilor, unde veneau toate rudele celor plecaţi pentru a vorbi cu ei. Dar faptul că în cea de-a opta seară ai venit şi ai fost atît de tandră şi veselă l-a liniştit.

— Eram prea tristă. Plîngeam zi şi noapte. N-am vrut să mă vadă astfel.

Maşina nu părea să fi luat în seamă şoaptele mele. Îşi continua povestirea cu un soi de îndîrjire.

— În luna a 23-a a călătoriei nava a suferit o avarie. O forţă necunoscută penetra radiaţii doar printr-o anume parte a învelişului navei. Fenomenul acesta a rămas neexplicat pînă astăzi. Seratni a fost ales să monteze în exteriorul navei, în porţiunea ce permitea pătrunderea radiaţiilor, un ecran protector. El a ieşit din navă, a făcut ceea ce era de făcut şi s-a întors nevătămat. Călătoria a continuat apoi fără nici un incident deosebit. Punctul final a fost atins fără dificultăţi, cercetările au decurs mulţumitor. În primele zile ale drumului de întoarcere, Seratni simţi primele semne ale bolii. Pierdu treptat din greutate şi, ceea ce nelinişti mult pe medici, pierdu cîţiva centimetri din înălţime. Apoi...

Aici glasul metalic se poticni, ezită parcă să continue. Se auziră cîteva silabe neînţelese, şi glasul tăcu.

— E viu? strigă deznădăjduită. Trăieşte?

Mă cuprinse o ură neputincioasă împotriva acelui mecanism lipsit de suflet ce mă terorizează cu relatarea lui cronologică. Îmi răcnesc întrebarea pe un ton din ce în ce mai înalt, isteric. Mă înec şi tuşesc. Mă prăbuşesc într-un plîns convulsiv, fără lacrimi. Maşina nu mai dă nici un semn. Mă apropii turbată de ea şi o izbesc cu pumnii, sîngerîndu-mi degetele. Am răguşit, nu mai pot vorbi. Şoptesc anevoie, întrebînd-o dacă soţul meu trăieşte. Fără să-mi dau seama, schiţez un străvechi gest de implorare, cad în genunchi, atingînd cu fruntea metalul rece. Brusc, ochiul luminos se

aprinde şi raza lui mă găseşte.

— Linişteşte-te, Aama! Seratni trăieşte. Ascultă mai departe cum s-au întîmplat lucrurile cu boala lui ciudată.

Vocea şi-a pierdut fermitatea cu care începuse să povestească. Nu mai este la fel de bine timbrată. Tonurile joase alternează cu cele înalte anarhic. O bizară dereglare pare a se produce în organele maşinii, în alte împrejurări lucrul acesta m-ar fi făcut să rîd în hohote. Roboţii oferă adesea asemenea mostre de umor involuntar. Acum însă simt ceva ciudat insinuîndu-mi-se în suflet. Vocea metalică îmi stîrneşte ecouri vagi, cunoscute. Îmi amintesc deodată de senzaţia contradictorie ce mă încercase cu ani în urmă, cînd mă apropiasem de cuşca unui tigru. Superba bestie dormea, unduindu-şi din cînd în cînd blana. Dinspre ea venea un miros neliniştitor, de fiară. M-am apropiat de gratii simţind o năprasnică dorinţă de a o mîngîia. Mi-am întins încet mîna, tremurînd. În ultimul moment cineva dintre cei ce se aflau în preajma mea m-a prins şi m-a tras brusc înapoi, cu un mic ţipăt. Tigrul s-a trezit şi a căscat leneş, arătîndu-ne o monstruoasă dantură. Am plecat tristă de lîngă el, cu sentimentul că am pierdut o unică ocazie a vieţii mele. Multă vreme după aceea, întîmplarea m-a obsedat şi, adesea, cu o perfectă lipsă de logică mi-am spus că viaţa mi-ar fi luat cu totul alt curs dacă atingeam blana somptuoasă a tigrului. Acele cîteva clipe cînd mîna mi se îndrepta spre galbenul acela intens mi-au rămas pentru totdeauna în memorie. Trăisem atunci la paroxism un sentiment intermediar între frică şi dorinţă. Fusese extraordinar.

Nu ştiu de ce mi-a venit tocmai acum în minte întîmplarea cu tigrul. Poate fiindcă ceva din cele ce trăiesc acum seamănă cu acea veche emoţie. Şi acum sînt dominată de ceva intermediar. Aşezată în genunchi în faţa ochiului aprins ce-mi luminează faţa cu nuanţe schimbătoare, sînt fulgerată de momente de maximă luciditate. Discern în ceea ce simt un amestec de sentiment al monstruosului şi blîndeţe. Simt oroare şi voluptate, o scîrbă, ca în faţa năvalei absurde a unei mese de moluşte umede şi alunecoase, şi duioşie. Îmi vine să izbesc maşina, s-o sfărîm, dar şi s-o cuprind într-o imposibilă şi ridicolă îmbrăţişare.

Mă aşez din nou în fotoliu, decisă să ascult relatările maşinii cu cel mai mare calm. Probabil că redă momente din memoria artificială a navei. Ea ştie cel mai bine ce s-a întîmplat cu Seratni. În plus, mă va scuti de compasiunea pe care ceilalţi membri ai echipajului au încercat atît de stîngaci s-o ascundă.

— Bine că te-ai liniştit, Aama! Ascultă! Seratni nu simţea nimic deosebit. Pierdea însă în mod constant din greutate şi din înălţime. După cum îţi spuneam, medicii navei priveau cu multă îngrijorare acest ultim fenomen. Nu se mai pomenise aşa ceva. S-au încercat diferite tratamente: fără nici un rezultat. De fapt, Seratni nu era bolnav. Îşi îndeplinea sarcinile bine, nu acuza nici o suferinţă fizică sau psihică. S-a presupus că bizara lui maladie a început atunci cînd ieşise în exteriorul navei pentru a monta acel ecran de protecţie. Nava îşi continua drumul spre Pămînt, nimic neprevăzut nu avea loc, dar Seratni se micşora. Hainele îi rămîneau mari, vocea i se subţia. S-ar fi spus că se reîntoarce la starea de copilărie. Dar nu era aşa. Un amănunt deosebea evoluţia lui de o întoarcere de basm la copilărie. Creierul său nu era atins de această involuţie, dealtfel generală. Continua să funcţioneze la fel de bine. Cutia craniană nu se micşora, în schimb, trăsăturile feţei începuseră să se estompeze. Copilul acela cu cap de adult nu mai semăna cu Seratni. Cînd mai erau cîteva săptămîni pînă la ziua cînd trebuia ca nava să atingă Pămîntul, Seratni nu mai putu să vorbească. Încă puţin timp şi nu mai reuşi să umble şi să scrie. Medicii interveniră şi Seratni intră sub cupola complexului de animare. Aparatele îi înlocuiră pe rînd toate organele interne. Seratni continua să-şi îndeplinească atribuţiile însă. Sinistra lui maladie nu atingea materia superior organizată: creierul. Amplificatoarele de biocurenţi îi transmiteau mesajele. Dispozitive create special îi furnizau date pe care simţurile lui distruse nu le mai puteau obţine...

Glasul se opreşte, de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Este şi timpul. Amănuntele de coşmar ale bolii lui Seratni m-au adus la limita nebuniei. Simt o senzaţie de greaţă ca aceea care precede un leşin. Mă las mult pe spate, în fotoliu. În minte mi se învălmăşesc frînturi de amintiri despre Seratni. Povestea maşinii începe să devină vizuală. Rememorez totul. Îl văd pe Seratni, mare amator de sport şi mai ales de înot, privindu-şi descumpănit mîinile ce îşi pierd forţa. Mă închipui pe mine într-o situaţie asemănătoare. Treptat alunec în vis.

Zbor în locul lui Seratni. Totul decurge bine pînă în momentul cînd intervine acea avarie care mă obligă să ies în exteriorul navei. Mă întorc sănătoasă, dar cu o ciudată senzaţie de jenă, de vag dezechilibru al mişcărilor. Îmi spun că este ceva trecător, dar într-una dintre nopţile următoare mă trezesc brusc din somn, neştiind cine sînt şi în ce loc mă

aflu. Mă cuprinde o mirare puerilă la constatarea că mă aflu pe navă, am, un moment, certitudinea că eu, de fapt, trebuie să mă aflu în cu totul alt loc, că apariţia mea pe navă este o întîmplare absurdă. Îmi revin repede. Adorm. Apoi, în zilele următoare, în săptămînile şi lunile în care se transformă acestea, constat că devin din ce în ce mai mică la trup, că trebuie să-mi micşorez tot mai mult îmbrăcămintea. Tovarăşii de zbor se poartă cu mine ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, medicii mă consultă cu furia neputinţei, dar cu toţii parcă evită să mă privească în ochi. Surprind în privirile lor, rareori, cînd reuşesc să le prind, un sentiment al fragilităţii mele, a prudenţă excesivă de a nu mă vătăma fizic sau psihic. Şi, ciudat, sînt calmă. Mă privesc parcă din exterior cum încetez cumva de a mai fi om cu o curiozitate nesubiectivă, rece, ştiinţifică. Apoi, nemişcarea. Totală, ca o moarte. Văd, aud, dar din nemişcare. Îmi fulgeră prin minte amintiri de la înot, salturi de la platformă, fugi prin păduri, chiote. Le privesc ca pe un film interesant, dar incompatibil, de neconceput...

Mă trezesc lin, ca revenind încet din adîncurile unei mări limpezi. Ochiul maşinii îmi scaldă faţa într-o lumină albastră. Glasul vorbeşte monoton. Continuă o frază. Am visat oare sau l-am ascultat?

— ...cumva similar cu ceea ce în vechime se numea iubire mistică. O senzaţie de barieră de nepătruns, o obsesie a unei vagi posibilităţi ce nu poate fi niciodată atinsă în formele ei concrete. Şi totuşi, tu, Aama... Aama.

Dar ce se petrece? Sînt nebună? Halucinez? El e.. Eu... Seratni!

În clinică se repercută răcnetul neomenesc al Aamei. Medicii veniră îngrijoraţi. Se opriră în prag. Pe fotoliu, Aama, cu faţa udă de lacrimi, dar transfigurată de o extatică fericire, cu ochii larg deschişi, îşi chema încet soţul. Seratni îi răspundea, metalic. Şi melopeea celor două glasuri se îngemăna într-o fioroasă şi dulce bucurie.

Seratni... Aama... Seratni... Aama... Seratni...